

Nomineret

Tårnet

Af Kirsten Bregnhoved

Pigen havde aldrig set det før, for hun var født bag digerne, og der var hun blevet. Ligesom de fleste andre, der boede i det, der engang var Tårnby. I 2050 kaldte man det blot Digelandet, og menneskene, der levede her, kaldtes Digefolk. Sådant havde det været, lige så længe, hun kunne huske.

Men selvom hun aldrig havde set det, havde hun hørt de gamle tale om det, da hun selv kun var en lille pige og inden tavsheden indtog verden. Som om folk havde givet op. Der var ingen grund til at tale sammen mere. Men pigen huskede historierne, og i de seneste par uger var det, som om det føltes vigtigt, at hun fik det at se. Det var af en eller anden grund presserende for hende, at hun kunne bade sit blik i de uendelige vidder og det store dyb. Alt det, hun kun havde hørt om engang for længe siden. Og nu var hun på vej.

Sveden piblede ned over hendes høje pande og dryppede ned på jorden, der grådigt sugede væden til sig. Det var varmt. Pigen stred sig op ad den stejle skrånning, og hendes støvler fik uafbrudt den tørre jord til at skride, så småsten og grus trillede ned bag hende. Her og der tittede sørgelige, afsvedne totter af gult græs frem på den grå jord, men ellers var der ingen bevoksning på digerne. Det var derfor, det var så svært at holde digerne ved lige, endsige at udbygge dem.

Digefolket havde travlt.

Det var varmt, og solen skinnede lige så ubønhørligt som altid. Pigen var vant til det, og hendes hud var farvet mørk og gylden gennem et lille liv, levet under brændende stråler. Skuldrene var dækket af en tynd skjorte, som hun havde samlet med en knude om livet, og ærmerne havde hun klippet korte. Skjorten havde

været hendes fars, men han gav den til hende, da hun var vokset ud af barndommens kjoler. Han havde så mange skjorter, havde han sagt, og det var rigtigt nok. Én ny skjorte til hver eneste dag i ugen, og så var der endda stadig nogen tilovers. Det var fra dengang, han arbejdede på kontor, fortalte han dengang, men hun var ikke helt sikker på, hvad et kontor var for noget. Hun kendte ikke nogen, der arbejdede på kontor her i Digelandet.

Her passede folk sig selv, og de passede digerne.

Gennem årene var digerne bygget højere og højere, og så de næsten voksede helt ind i himlen, men nu var hun næsten nået toppen. Bare et par skridt til, så var hun der. Hun pustede og prusted, og sveden sprang, og endelig... Hun tog det sidste skridt og strakte ømt kroppen på toppen af diget.

Dér lå det.

Havet, som hun aldrig før havde set. Hun forstod nu, hvorfor de gamle havde holdt så meget af at tale om det. Det var så smukt og så farligt og strakte sig uendeligt mod en horisont, der aldrig kunne nås. Hun sukkede. Hun havde længtes mod havet. Nu længtes hun mod horisonten. Men sådan var livet ikke. For hende var livet lukket inde bag de høje diger, der skulle holde havet ude. Nok var det smukt og dragende med alle sine hemmeligheder, men det var også altødelæggende, hvis det fik lov at trænge ind i deres land.

Pigen vidste godt, at havets smukke bølger skjulte resterne af noget, der engang var en lufthavn, for hendes forældre havde for længe siden fortalt hende om, hvordan man plejede at kunne flyve gennem luften som en fugl. Det lød mærkeligt, syntes hun. Hun vidste også, at havet havde ædt sig ind i Kalvebod Fælles, hvor både mennesker og dyr engang havde spadseret. Nu var det hele væk.

Hun følte sig trist, da hun langsomt traskede ned ad den stejle skråning. På en måde ville hun ønske, at hun aldrig var gået derop, at hun aldrig ville have set havet, for nu var hun forelsket i det.

Men hun vidste, at hun allerede nu var savnet i arbejdsgruppen, for selvom hun var lille, kunne hendes tynde arme godt løfte en spand med jord, og hendes rappe ben bragte hurtigt skovle og hakker frem og tilbage til de voksne, der havde brug for dem. Sådan arbejdede Digefolket hver dag i tavshed, for alle kendte deres opgave, og ingen forstod rigtig at tale sammen.

Men hvis nu, tænkte pigen. Hvis nu jeg prøvede at tale med de andre..? Hun standsede op et kort øjeblik og betragtede det dige, hun netop havde forladt. Digerne er høje nok, hviskede hun langsomt. Måske kunne vi i stedet...?

Hun vendte sig igen og satte i løb. Tilbage, tilbage til arbejdsgruppen, til de voksne og børnene, der aldrig fik lov at lege. Hun havde vist aldrig løbet så hurtigt før, og hun måtte snappe efter vejret, da hun endelig stoppede op midt på den travle byggeplads. Ingen ænsede hende, alle passede sit eget.

"Digerne er høje nok," hviskede hun forsigtigt, men ingen hørte hende. Hun gentog sine ord. Lidt højere denne gang. Hjertet hamrede i hendes bryst.

"Hvad... hvad er det, du siger?" sagde en hæs stemme bag hende. Hun vendte sig og så en lille dreng, måske et par år yngre end hende selv. Han rømmede sig, for det var længe siden, han sidst havde brugt sin stemme.

"Digerne er høje nok," gentog pigen, og hendes stemme var blid som et kærtegn.

Drengen kiggede forvirret på hende.

"Det tror jeg ikke," sagde han alvorligt. "Vi må bygge højere. Altid højere."

"Nej, vi må *tale* højere."

"Hvad mener du?"

"Jeg mener, at..." Hun måtte lede efter ordene. "Vi bygger og bygger, men... Jeg har set havet i dag, og... Digerne er høje nok. Men alligevel bygger vi... Jeg tror, vi skal tale sammen, alle sammen."

"Om hvad dog?" spurgte drengen og rynkede næsen, som var brun og fregnet af solens stråler.

"Om hvad vi laver," svarede hun. "Det er, som om vi ikke taler samme sprog mere, og derfor taler vi slet ikke. Men hvis vi finder de samme ord... Så kan vi handle. Vi kan bygge et tårn så højt, at alle kan se havet. Hver dag."

"Men hvorfor?" ville drengen vide.

"For at se, hvad der er for enden af horisonten," sagde hun og forstod det ikke selv. "Jeg ved ikke..." tilføjede hun, "men jeg tror, det er vigtigt. Vores sprog. Hvis vi handler på den måde, så vil intet af det, vi planlægger, være umuligt for os. Med et tårn kan Digelandet blive Tårnby igen. Kan du se det?"

Drengen kiggede mistroisk på hende, lagde nakken tilbage og kiggede op i den blå, flimrende himmel.

"Jeg vil gerne se havet," sagde han med sin hæse stemme. Han åbnede munden som for at sige mere, men stemmen var brugt op. Pigen tog hans hånd.

"Vi begynder i morgen," sagde hun.